

הציירת ליד תמונת גולדה

ציירת הדיוקנאות

מאת אסתר פיישר

שהראית-פרידמן, שמאחוריה כמה תערוכות יהודי ושנים ארוכות של הוראת ציור, לא הסרו רגעים של התרגשות אשר הריצה לאהזו במכחול. מעידים על כך המכת"בים שהגיעו לביתה שבדומת-ינו, כמכתבו מלא רגשי תוארה של גדעון האוזנר.

"ציירתי אותו בימי משפט אייכ"מ" - מספרת הציירת - "הר" גשתי שאני מוכרחה לציירו לאחר ששמעתיו אומר "כי יהיה לפה לי ששת המיליקנים שגרצחו על ידי הנאצים".

בין יתר התמונות שצוירו על ידה, נמנה גם דיוקנו של שי עגנון (אני מעריצה ולהבת של הציירות שלו והתרגשתי עד מאוד כאשר קיבל פרס נובל); דיוקנו של שפרינצק (הוא היה חבר של אבי) ודיוקנו של בן-גוריון.

את בן-גוריון ציירה בלהה פצי מיים: תמונה אחת לכבוד מאורע פוליטי ותמונה שניה לאות תודה על שסייע לה להגציח את שם אביה המנוח, הסופר הירושלמי א. י. שחראי. עיי קריאת דהוב על שמו בו חי הסופר.

בספרה על שני הדיוקנאות של בן-גוריון נזכרה היא שתאום: כן, גם את גולדה ציירתי פעמיים. בי פעם הראשונה כאשר חזרה מאר"צות-הברית כשבאמתחתי הכסחה לקבלת פאנסומים, ובפעם השנייה כאמור לאחר יום הולדתה ה-75. האומנם זוכרת היא עדיין מתי חשה לראשונה את הדהף לצייר תוך כדי התרגשות? "כן" - משיבה היא - "הדבר זכור לי היטב: זה היה לפני שנים רבות, עת הייתי עדיין תלמידה בבית-הספר לאמנות "בצלאל" שבירושלים. יום אחד הגיעל שם אלברט איינשטיין וראה את התמונה שלי, אותה תלו במשרדו של בית-הספר. הצייר מצא-הן בעיני-דבשומעיו וזאת הציף אותי מין גל של התרגשות, וכדי להשתחרר ממנו ציירתי מיד את דיוקנו".

זה לא כבר קיבלה ראש הממשלה גולדה מאיר מתנה מקורית מהציירת בלהה שהראית-פרידמן: דיוקנה המצויר בשחור לבן, ב"צורה הקדשה: "לאשה היקרה בי אדם".

"את התמונה ציירתי לאחר שי קראתי בעתון כי לגולדה מלאו 75 שנה" - מגלה בלהה - "התירגשתי אז וכרגיל כשאני נתרגשת מביעה אני את רגשותי על ידי ציור של האיביקט אשר מביא

דבר 17 ספטמבר 1973